

הנהג ואשתו: חנה פירסטנברג נפלה מתה לפני דלת האוטובוס, שעה שבעלה אפרים צנח לרגלי ההגה. משמאל תמונתו של אפרים (שני מימין) בבית סוהר עכו, שם נכלא אחרי רצח ברנדוט, בגלל היותו איש לח"י. מימין: חנה ובתה מרים, בשעת ביקור בעלה בבטיס לח"י.

הנהג מושלות גופותינו

רעות. המסך עלה על התקפת הרצח בנגב.

פחרון התגמול

מה יכולה להיות התשובה הישראלית למע" שה הרצח?

השאיפה הראשונה, האינסטינקטיבית, ש"ביצבצה באופן ספונטאני ברבבות לבבות, היתה השאיפה לתגמול. דם תחת דם, מוות תחת מוות. היתה זאת שאיפה טבעית מבחינת הרגש האנושי. אך הגיונה הפוליטי היתה, עתה, מוטל בספק חמור.

כי העובדה הראשונה שהודקרה במקום ה"רצח היא: הוא קרה אחרי קיביה, למרות קיב"ה. עד אותו רגע שררה ההרגשה כי קיביה, עם כל נזקיה הפוליטיים והמוסריים, הביאה בכל זאת ברכה אחת. התוקפנות על הגבול כמעט פסקה. גל ההסתננות ירד.

מעלה-עקרבנים מוכיח כי היה זה חשבון מוקדם מדי. החברה הערבית אינה דמוקרטית, לאפנודים השולטים בעמאן ובדמשק לא איכפת כלל אם נהרגים עשרות פלאחים בכפר זה או אחר. להיפך, אין זה אלא שמן למדורתם ה"פוליטית הדועכת. והאפנודים הם הקובעים אם יחצו הרוצחים את הגבול או לא.

מישחק הדמים של רצח תגמול-רצח מסתוו"בב במעגל קסמים שאינו מוביל לשום מקום. אין בו פתרון של ממש.

פחרון הסיבוב השני

מסקנה הגיונית זו היתה ברורה לחלוטין, השבוע, לרוב האנשים התושבים. מצביה הרוח אחרי מעלה-העקרבנים היה שונה ממצב הרוח אחרי רצח יאהוד. זו הפעם הראשונה החלו אזרחים פשוטים לחשוב כי אין עוד מגוס מסיבוב שני.

ההגיון היה גלוי: אם אין טעם לפגוע ב"פלאחים, הרי יש טעם להנחית מכה על השל"טון הריאקציוני בירדן, ליצור מרחב-ההגנה הישראלי, להגיע לגבול שעליו יהיה קל יותר להגן.

אולם לא כל התושבים כך אמנם השבו את מחשבתם עד הסוף. ציחא ברייט זלנה בירדן.

אפרים פירסטנברג היה חייל כמעט כל ימי חייו המבוגרים. בהגנה, בבריגדה ובלח"י חי את חייו הפרטיים בין פעולה לפעולה, בין מאסר למאסר.

כרבים, מבני דורו, האמין כי המלחמה ה"ארוכה הגיעה לקצה עם חתימת הסכמי שב"ת-הנשק. עברו הימים בהם רדף אפרים אחרי קצין הבולשת מארסין. נשכחה תמונתו של מרדכי, איש האצ"ל, שמת בביתו, שעה שהמשרה חיפשה אחריו. הגיע תור השלום. או כך, לפחות, חשב אפרים פירסטנברג.

הכדורים שקטלו אותו השבוע, שעה שי"שב ליד הגה האוטובוס, הרגו את אשתו הח"מודה ופסחו רק על בתו, שנולדה בשעה שישב במאסר. הוכיחו כי אפרים פירסטנברג, ועוד כמה מאות אלפי אזרחי ישראל, טעו.

תוחחים על גלי הכנרת

ימים מעטים לפני ההתקפה במעלה-עקר"ביום הידחדו בצפון הארץ מטחי-כדורים אחרים. בסוריה הגיעה לשלטון כנופיה של פו"ליטיקאים ריאקציוניים, ללא אחיזה בעם. היא ביקשה לבצע מעשה אהוד על ההמונים. היא התגרתה בישראל בעניין הדייג בכנרת.

ישראל עמדה במצב קשה. לולא עמדה על זכויותיה במלוא הכוח, היה הדבר מתפרש כסימן של חולשה, גורר בעקבותיו התגרו"יות חדשות, חמורות יותר. לו הגיבה, היתה עושה בדיוק את רצון השליטים הסוריים, ש"רק חיכו להתנגשות רצינית שתסיח את ה"המונים מן העניינים הפנימיים. בשתי הדרכים גם יחד היתה ישראל משרתת את אינטרס ה"פוליטיקאים המושחתים בדמשק.

בלית ברירה, בחרה ישראל בדרך השניה. סירות משוריינות, מצוידות בתותחים, שוגרו להגן על הדייג בכנרת. התותחים השיבו אש. דמשק הכריזה על התקפה ישראלית, העבירה את זעם ההמונים אל החזית החיצונית.

אותה שעה קרו תקריות אחרות בגבול ה"ירדני. תנת"משטרה ירדנית הותקפה, לדב"רי רדיו רמאללה, על-ידי ישראלים. בקרבת קיביה הותקף, לפי אותו מקור, בית"קפה ב"לב כפר ערבי. האוירה המחושמלת בישרה

אחד הקרבנות שנורה מקרוב, אחר שאחד התוקפים עדה לאוטובוס.

